



67 มศว

28 เมษายน วันมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ข่าวประชาสัมพันธ์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5000

ภายใน 15666 โทรศัพท์/โทรสาร 02-259-6172

จากหนังสือพิมพ์มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 16-22 เดือนกันยายน หน้า 87 มูลค่าข่าว 131,139.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>



พิกฎ์เคซ แสงแก่นเพชร

www.facebook.com/matichonTV

พ ม่นานนี้ มีภาพนิสิตหญิงและเรื่องราวชีวิตของเธอที่ถูกแชร์ในโซเชียลมีเดีย จนมีคนเข้าไปให้กำลังใจ กดไลค์แสดงความคิดเห็นกันมากมาย รวมทั้งยกเธอเป็นแรงบันดาลใจในการสู้ชีวิต

เธอผู้นั้น คือ **"น้องแนน" ทิพาภรณ์ พลล่องช้าง** นิสิตชั้นปีที่ 3 สาขาการจัดการธุรกิจเซเบอร์ วิทยาลัยนวัตกรรมการสื่อสารสังคม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว)

น้องแนนเป็นนิสิตหญิงที่มีความบกพร่องทางร่างกาย แขนทั้ง 2 ข้างและขาซ้ายพิการมาตั้งแต่กำเนิด แต่เธอกลับได้รับรางวัลเกียรติยศสูงสุดของชั้นปี โดยมีเกรดเฉลี่ย 3.67

นับเป็นอีกหนึ่งแรงบันดาลใจที่เปี่ยมคุณค่า นิสิต ว่าความบกพร่องทางร่างกายนั้นไม่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนแต่อย่างใด

ที่สำคัญ น้องแนนได้ปฏิเสธทุนการศึกษาแบบให้เปล่าจากทางมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และเลือกที่จะทำงานพิเศษที่โรงแรม SPHTEL (สพเทล) ของมหาวิทยาลัย เพื่อหารายได้มาใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน แบ่งเบาภาระผู้ปกครอง และเป็นทุนการศึกษาส่วนตัวอีกด้วย

น้องแนนเล่าว่า จริงๆ แล้ว ในตอนแรกไม่ได้ตั้งใจจะเรียนที่คณะนี้เป็นอันดับแรก แต่อยากเรียนคณะศึกษาศาสตร์ สาขาคณิตศาสตร์ แต่พบว่าเข้าไปสัมภาษณ์สอบมั่วสือกว่ายากเกินไป อาจไม่ใช่ทางกันดี

จึงมองความชอบของตัวเองว่าเป็นคนชอบเทคโนโลยีและเล่นคอมพิวเตอร์มาตั้งแต่เด็กๆ จึงตัดสินใจมาเรียนด้านจัดการธุรกิจเซเบอร์ ซึ่งคิดไว้ว่าน่าจะเป็นสาขาที่ตอบใจของตัวเองในการบูรณาการระหว่างธุรกิจกับสื่อออนไลน์-อิเล็กทรอนิกส์เข้าด้วยกัน

น้องแนนเชื่อว่าสองสิ่งนี้จะช่วยให้ตัวเองเรียนหนังสือได้สนุกและมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น หรืออย่างน้อยๆ ก็ปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ในฐานะที่เป็นคนชอบเทคโนโลยีและชอบใช้อินเทอร์เน็ต

อีกประการที่สำคัญ คือ สายงานนี้ไม่ได้เป็นสายงานที่ต้องใช้ร่างกายมากนักเกินไป



คุยกับ 'น้องแนน'

นิสิตเรียนดี มศว

แม่ 'ร่างกาย' บกพร่อง

แต่ได้เกรดเฉลี่ยสูงสุดของชั้นปี

ทั้งยังเป็นศาสตร์ที่ใช้ความเข้าใจมากกว่าแค่มีวิชาการแบบสุดโต่ง ซึ่งพอได้มาเรียนไปสักพักก็รู้สึกว่ "ใช่" และเป็นทางของตัวเอง

ท ลายคนอาจสงสัยว่าความบกพร่องทางร่างกายของน้องจะก่อให้เกิดอุปสรรคต่อชีวิตประจำวันหรือไม่

ตัวน้องแนนและเพื่อนสนิท รวมถึงอาจารย์ผู้สอน ต่างยืนยันเป็นเสียงเดียวกันว่าไม่เป็นอุปสรรคเลย และน้องแนนสามารถทำทุกอย่างได้ด้วยตัวเอง

น้องแนนเล่าว่าอุปสรรคในการเรียนนั้นไม่ค่อยมี ถึงแม้จะสามารถแก้ปัญหาได้ ส่วนใหญ่เป็น

เรื่องเล็กน้อย อาทิ การจดเลกเชอร์ไม่ทัน ก็ไปขอลือหาจากอาจารย์ผู้สอน หรือ ตามตามเอาจากเพื่อน รวมถึงใช้วิธีอัดเสียงเอาไว้ย้อนฟัง

ที่สำคัญเพื่อนๆ ของน้องแนนแอบกระซิบว่าเธอแทบไม่เคยขอความช่วยเหลือจากคนอื่นเลย มีหน้าที่ยังเป็นคนมีน้ำใจและเอื้อเฟื้อต่อเพื่อนๆ ด้วยซ้ำไป

น้องแนนทำความว่าตั้งแต่เด็กๆ ตนเรียนกับเด็กปกติมาตลอด และเคยมีโอกาสเข้าเรียนที่โรงเรียนสอนคนพิการอยู่ 2 ปี ออกจะบอกว่าคนพิการทุกคนไม่ต้องการความช่วยเหลืออะไรสักอย่าง สิ่งที่สามารถทำเองได้ก็จะทำ เพราะไม่อยากเป็นภาระใคร



เนื่องจากทุกคนต่างมีฐานะของเขา เราก็มีของเรา ถ้าเราทำเองได้ ก็จะส่งผลดีต่อทั้งเราทั้งเขา

ส่วนที่น้องแนนเลือกจะช่วยเหลือและหยิบบรรยากาศให้กับเพื่อนๆ นั้น เป็นเพราะว่าเมื่อเห็นคนอื่นเดือดร้อน ตนก็เข้าใจสภาวะนี้ดี ฉะนั้น เพื่อนคนไหนอยากให้อะไรหรือให้ช่วยทำอะไร ถ้าไม่เกินความสามารถ ก็จะช่วยเหลือเต็มที่ เพราะถือว่าตัวเองได้บุญและอิ่มใจ แง้มได้ความรู้สึกที่ดี ทำให้โลกนี้น่าอยู่มากขึ้น

กลับมาถึงเรื่องที่คุณคนอยากรู้ คือ เคล็ดลับลับในการเรียนของน้องแนน ซึ่งอาจารย์ที่ปรึกษาเล่าให้ฟังว่าปกติผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี-ดีเยี่ยมมาโดยตลอด แต่ปีนี้เป็นครั้งแรกที่น้องได้รางวัลเกรดเฉลี่ยสูงสุดของชั้นปี

น้องแนนเล่าว่าการเรียนหรือการรักษามาตรฐานในการเรียนไม่มีแบบแผนอะไรมาก เพียงแค่เวลาเรียนก็ทำให้เต็มที่เท่าที่ทำได้ ให้ความสำคัญกับการส่งงานตรงเวลา หากไม่เข้าใจก็ถามเพื่อนถามอาจารย์ ทำผลงานแต่ละชิ้นอย่างเต็มที่ น้องแนนมองว่าความรับผิดชอบเหล่านี้เป็นปัจจัยสำคัญต่อผลการเรียน

น้องแนนมองว่าในกรณีของตัวเอง ความรู้เป็นเรื่องที่สำคัญมาก เพราะถ้าตนเองมีความบกพร่องทางร่างกายและไม่มีความรู้ด้วยชีวิตก็จบเลย ไปต่อไม่ได้ จึงจำเป็นต้องหาสิ่งที่เหมาะสมดูกันให้ได้

“บางคนอาจจะพอใจที่จุดจุดหนึ่ง ขอพอแล้ว รู้เท่านี้พอ แต่สำหรับเรา เราชอบแสวงหาความรู้ใหม่ๆ ชอบเที่ยว ชอบมองอะไรใหม่ๆ เพราะสิ่งที่เรารู้ เราเจอ ยังไม่พอสำหรับการใช้ชีวิต ต้องแสวงหาต่อ

“โลกอาจไม่ได้สวยงามอย่างเราคิด เราต้องออกไปเจออะไรอีกมากมาย มีหลายอุปสรรค ไม่ว่าจะทั้งการทำงาน การพบเจอผู้คน ชีวิตหนูแค่เดินออกไปปีที่เอสก็มียุโรปสรรคแล้ว เราคิดว่าถ้าเรามีความรู้พอเอาตัวรอดในชีวิตนี้ได้ ก็จะไม่ทิ้งการเรียนและทำอย่างอื่นควบคู่กันไป” น้องแนนกล่าว

สวนคอมเมนต์ของคนที่ย้ายมายึดถือน้องแนนเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต ซึ่งถูกส่งมาให้ เธอมีโอกาสได้อ่านทั้งหมดแล้ว และอยากจะทำทุกคนว่ารู้สึกดีใจและขอบคุณที่เห็นตนแล้วมีกำลังใจ

แต่อยากจะทำบอกว่าตัวเองก็ได้กำลังใจจากอีกหลายๆ คนเช่นกัน ตนได้กำลังใจที่บ้าน จากเพื่อนๆ จากคนที่ตนเองชื่นชม การมีทัศนคติที่ดีของเขาและนำเอามาเป็นแบบอย่าง

ส่วนตัวเชื่อว่าพอหลังจบมกเจอกันจะทำให้มีชีวิตที่ดี แต่ไม่ยอมให้ใช้ชีวิตแบบกดดันหรือเปรียบเทียบกัน เพราะว่าคนเรามันเทียบกันไม่ได้ เนื่องจากพื้นฐานไม่เท่ากันแต่แรก การเปรียบเทียบเป็นเหมือนการกดดันหนึ่งให้ดูต่ำลง แล้วสภาพจิตใจของคนดูดีกว่าที่ถูกเปรียบเทียบก็เลยยิ่งแย่แต่ต้อง

ฉะนั้น เราสามารถเลือกทำในสิ่งที่เราพอใจทำตามสิ่งที่ดี และนำบุคคลที่ชื่นชมมาเป็นแรงบันดาลใจในชีวิต แต่ไม่ยอมให้เอามาเปรียบเทียบกัน

สำหรับแผนการชีวิตในอนาคตของน้องแนน แม้จะยังไม่ได้เป็นรูปเป็นร่างชัดเจน แต่เธอก็กำลังคิดใคร่ครวญอยู่ว่าจะเรียนต่อหรือทำงานก่อนดี

ถ้าเรียนจบสูงๆ ก็อยากมาเป็นครูหรือทำธุรกิจ แต่อีกใจหนึ่งก็อยากหาประสบการณ์เพิ่มเลยคิดว่าหาประสบการณ์ระหว่างเรียน

อย่างไรก็ตาม น้องแนนตั้งใจจะทำชีวิตให้ประสบความสำเร็จเพื่อความภูมิใจของพ่อแม่ แม้ทางบ้านจะไม่ได้ให้กำลังใจเป็นรูปเป็นร่างหรือเป็นถ้อยคำบ่อยครั้งนัก แต่ตัวเองกลับได้รับรู้ถึงความรู้สึกที่ถูกถ่ายทอดออกมาผ่านความผูกพันของสมาชิกในครอบครัว

“ชีวิตนี้ขามาไม่ได้ทอดทิ้งหนู ให้หนูเกิดมามีชีวิต ทั้งที่เขาสมาารถเลือกได้ว่าจะให้หนูอยู่ต่อไหม (เสียงลั่น)”

ตอนนี้ น้องแนนจึงช่วยแบ่งเบาภาระครอบครัวด้วยการไปฝึกงานหารายได้พิเศษที่โรงแรมสุเทพของมหาวิทยาลัย หน้าที่ที่รับผิดชอบคือแผนกรีสเฟชั่น ช่วยเช็กอิน เช็กเอาท์ เช็กความเรียบร้อยของห้องพัก

โดยตัวเองรู้สึกว่าการนี้สนุกดี แม้จะมีอาการแอบขิ้นฝรั่งบ้างก็ตาม

กอนจากกันน้องแนนทิ้งท้ายในสิ่งที่อยากสื่อไปถึงสังคมปัจจุบันว่า ส่วนตัวรู้สึกว่าการสังคมมีความรุนแรงค่อนข้างสูง อยากให้ทุกคนลองใจเย็นให้มากขึ้น รู้จักแบ่งปันน้ำใจต่อกัน เพื่อให้โลกนี้น่าอยู่ขึ้น

สำหรับใครที่กำลังท้อแท้หมดกำลังใจ อยากให้มองข้างหลังของเรา บางคนคิดว่าเราไม่เหลือใคร แต่สิ่งที่เราเหลือคือครอบครัว ซึ่งคอยเฝ้าดูเราอยู่ห่างๆ

หรือต่อให้ไม่มีครอบครัว เราก็ต้องอยู่เพื่อตัวเอง ลองออกไปทำอะไรใหม่ๆ ไปเที่ยว เปิดโลกใหม่ รับสิ่งอื่นๆ เข้ามา ชีวิตนี้เราสามารถออกนอกกรอบได้ โลกไม่ได้มีแค่กรอบสี่เหลี่ยมเล็กๆ

น้องแนนจึงอยากเป็นกำลังใจให้ทุกคนในการใช้ชีวิตต่อไป ●

